

Ödehuset

Lastbilen stod kvar utanför ödehuset.

– Vågar vi gå in? sa Asta.

Ödehuset såg dystert och lite läskigt ut.

Men Bea öppnade grinden och klev in.

– Vi gömmer oss i buskarna, sa hon.

Det hördes en skräll inifrån huset.

– Vad hände? ropade en kvinna från lastbilen.

En man kom ut ur huset. Han bar på två gamla stolar.

– Jag tappade en stol, sa mannen.

– Tjuvar! flämtade Asta. De flyttar inte in, de tar ju saker ur huset.

Kvinnan gick in i huset och sedan kom båda ut med något stort mellan sig.

Prinsens spegel!

Den gamla damen hade berättat en saga om en prins. Hans spegel talade alltid sant.

– Den är nog inte värd något, sa kvinnan.

Just då ramlade Asta ut ur busken, mitt framför mannen och kvinnan. De stirrade på henne. Asta försökte hitta på en förklaring, men när hon öppnade munnen sa den något helt annat.

– Jag kan ta spegeln, sa hon.

Mannen och kvinnan såg på varandra.

– Varför inte? sa mannen. Men du orkar nog inte bära hem den själv.

Då klev Cesar och Bea fram.

– Det var värst, sa kvinnan. Har vi en hel skolklass i busken?

– Ska ni bo här? frågade Asta.

Kvinnan nickade.

– Där uppe. Här nere ska vi öppna butik.
Men det tar nog ett tag innan vi är klara.

Barnen tog spegeln. Vad tung den var!

– Är det säkert att ni orkar? ropade
kvinnan efter dem.

– Ja då, ropade Asta tillbaka. Tack!

De ställde spegeln i Astas rum. Cesar frågade
Asta vad hon skulle med den till.

– Jag tycker den är fin, sa Asta.

Men Asta var säker på att det här inte var
någon vanlig spegel. Den var magisk.

– Jag måste hem nu, sa Bea. Vi ses imorgon.

– Glöm inte nallen imorgon, sa Cesar.

– Nä då, sa Bea.

Bea vinkade när hon gick. Men hon såg
inte riktigt glad ut.

